

Молоде Життя

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО ЮНАЦТВА

Ч. 3-4 (131-132)

БЕРЕЗЕНЬ-КВІТЕНЬ

1956

БУТИ ПЛАСТУНКОЮ – ЗНАЧИТЬ...

Часом люблю читати чи слухати гутірку призначену для новаків. Як часто можна знайти в ній щось цікаве і для нас, старших! Ось послушайте, наприклад:

„Раз у давнину завважили риби з здивуванням, що раки „ходять” назадгузь, і дуже цим зажурилися. Чому, — сказали вони, — усі з нашого водного світу плавають вперед і тільки раки плавають інакше? По довгій дискусії вирішили риби започаткувати недільну школу для маленьких раченят, щоб навчити їх „ходити” як слід. Старі раки ходили так уже ціле життя, то ж мала надія, щоб вдалося перевчити їх на старість...”

То ж опублікували вони оповістку в риб'ячій мові, що в такому й такому часі буде відкрита недільна школа, до якої запрошують усіх раченят. І дійсно раченята з'явилися, провели прекрасно весь час: маршували, вправляли хід вперед і назад, вниз і вгору, і на прощання сказали: „Ми прекрасно провели час і ми зовсім певно прийдемо й наступного тижня”. І на потіху рибам раченята помагшували додому вперед, так як їх навчили у школі.

Наступної неділі прийшли раченята, але... назадгузь. Бідні риби були цим дуже розчаровані. Вони мусіли почкчати всю працю наново. Знов маршували, вправляли і при кімці всі раченята, як одно, ходили вперед.

Третьої неділі раченята з'явилися — знов своїм рачим ходом — назадгузь, і знов домів ішли на втіху рибам вперед, а верталися наступної неділі сумні назадгузь.

І зійшлися вкінці риби на раду і по довгій дискусії вирішили зачекати навчання для раченят. А як причину подали: „Як хочеться цілий тиждень ходити назадгузь, то нічо-

го з цього не вийде, коли тільки в одну неділю ходитиме вперед”. — Стільки говорить казка для новаків.

А може б цей досвід запозадливих риб використати як науку для наших різних намірів, сподівань чи плянів — у відношенні до себе і до других — у різних життєвих ситуаціях?!

Бути пластункою цілий тиждень — це шойно значить бути пластункою взагалі! Добраю пластункою бути — це значить бути пластункою всюди.

А ми чомусь так часто уважаємо, що наші зобов'язання супроти пластових приписів чи пластової ідеї — торкаються в першу чергу, а то й чи не виключно! тільки т. зв. „святкових” пластових чи патріотичних обов'язків: влаштувати свята, панихиди, ухвалювати глос-

ні резолюції, чи бодай їм приплескувати, або виявляти пластове вироблення тільки на пластових таборах, зустрічах, чи есентуально, сходах...

А справи виглядають, Мої Подруги, саме навпаки! Наша постава у тих беззастережно теж важливих моментах нашого життя — є тільки і тільки: вислідною нашої поведінки, нашого способу думання, нашої „вправи” вирождж цілого тижня. Щоб нікого в „неділю” не розчарувати, мусимо і в „будень” постійно вправляти”!

„Щоб упорядкувати світ, треба упорядкувати свою націю; щоб упорядкувати свою націю, треба упорядкувати свою родину; щоб упорядкувати свою родину, треба упорядкувати самого себе!” („Велика Гра”, Ю. С.)

СКОБ!
Цьопа Паліїв

Перед вечірнім відпочинком у горах Адрондак (З Другого Мандрівного Табору Юначок 1955 року)

Кожного ранку, коли приходиться мені переїжджати через міст, на закритті моєї дороги я зустрічаю — сонце! Кожного ранку я усміхаюся на цьому місці. І усмішка ця залишається мені на дальшій годині дня.

Почалося це з того, що раз — переїжджаючи цим самим закрутом — я побачила одну знайому, апаралізовану хворобою полію жінку, на візку, веденому її сином. Скрутивши на міст, вона побачила сонце і, тепло усміхнувшись, погладила руку сина, що віз її. Це сонце, здавалося, додавало їй стільки сил і надії. Воно пригадувало їй про обов'язки і про життя.

І чи ж можу я, переїжджаючи туди кожного дня, не усміхнутися на цьому місці? Не пригадати собі про мій обов'язок в житті: з усмішкою і погідною доброю думкою братися до кожного діла? Тож з усмішкою людина ніколи не зможе бути лихою, злобною чи докірливою! З усмішкою спонукає кожен й інших до ввічливості і лагідності. Тож усмішка заразлива і вона мандруватиме від одного до другого. І може, коли тьох її найбільше потребуватиме в житті, вона вернеться до нього несподівано, злине до нього з уст другої людини!

А в хмарні дні, коли сонце сховане, я знаю, що воно там високо над хмарами. Тоді частинка мого бажання-прагнення за сонцем пере-

творюється неначе в неземний зір, пронизує ці хмари і бачить мое сонце й усмішка знову розсвітає на моїх устах...

Шукай за сонцем, за красою, за теплом, але — передусім, завжди й всюди — усміхніся!

Л-ка з "Хортиць"

Роман Завадович

НА МАЙДАНИ

На майдани від ранку сонце,
На майдани веселий гам —
На змагання ми будем конче,
Наше серце давно вже там.

Стане в лаву дзвінка громада,
Стрепетане на шоглі стяг,
І при звуках пісень дефіляда
Розпочне молодецький змаг.

Засюртуйте нам до старту свистки,
Привітає нас звук сурми —
«Якнайкраще! Найдалше! Найвище!»
Ось за те позмагаємось ми.

На дорожці пісок прозорий
Мов запрошує до удач —
З нами сонце срибає вгору
І по небу летить, мов м'яч.

Спонтанні умовини мають вартість тільки для тих, хто відповів підготований, щоб скористатися з них. Нагода, до якої ми не підготовані, динне поставити нас у смішне становище.

МАРДЕН

Далеко від людських осель, серед соснових лісів Люзіанни, на багистому березі розпалою свою самотню хату. Вогонь по-вистроєно вогонь буйним жумтом криваво-червоних янвків. На доволлшних мочарх рипом кидается на суші тріски й поліна та рожеві пелікани підносять голови і вдвляються в небуде для них явще. Вони зовсім не лякаються рушнші, що спочиває в мене на колінах і, нальобувавшись видом вогню, спокійно продовжують свої відвічні розшуки за поживою.

Від моря — з Мексиканської Затоки повіває теплий вітер. Дим із ватри зривається і несеться із вітром у далечині. Разом із димом летять і мої думки — криві ріки, гірські простори й моря — до Вас... До Вас, що на перших ваших сходинах із запертим відомком слухаєте з уст браччя казки про «Зимівлю Звірич»... До Вас, що в домівках зазвато вчнтесь як здійснювати слова Пластової Присяги... До Вас, що з наплетчниками мандруете хребтами американських гір...

До Вас, що в аметарських таборах плекає силу і тіла і ума... До Вас, що в невідрадних обставинах німецьких таборів сходитеся на гурткову збірку...

До Вас, що таборуете на рівнинах Австралії...

До Вас, що виплітаєте собі леговища в шатрах з ліан південно-американських джунглів...

До Вас, що караетесь в концентраційних таборах Сибіру...

До Вас, що в Карпатських лісах веде нерівні бої з червоним наїздником.

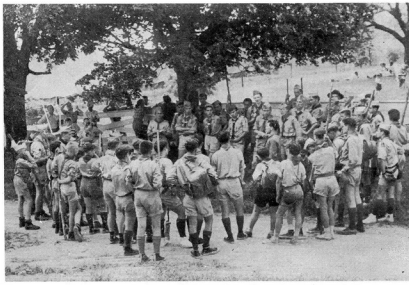
*

Небо іскриться мільярдами далеких зірок. Чумацький Шлях розкинувся середньо велетеської копули, як там далеко — удома. Місяць блідим промінням освічує околицю. Я згадую, як востанє (скільки вже місяців тому?) сидів біля ватри у Вашому Крузі. Тоді ми спільно гуторили, співали і веселилися. На небі переливалися припалби Північної Світла і ми любувалися їхньою грою. Та я знав, що це вже моя остання ватра, що завтра прийдеться вирушити в незнане і: мое серце неспокойно товклося в грудях, ледьче бунтувалося проти призначення. Тоді в відйшов від ватри набік — над берег озера. Місячне світло купалося в озері, наче інстелюючи срібний шлях у придедше, а хвилі злегка шепотіли чарівну казку, дозуючи віри в перемогу нашої Правди. І, заспокойвшись, з ясним поглядом у невідоме майбутнє, я вернувся до гурту...

*

Догаєся ватра. Від сторони військового форту тріщать суші гаузуки під важкими чоботами. Приходить зміна стійки...

Ор. Гаврилюк

Парада юнаків перед походом на „здобуття Кієва” в таборі на Вовчий Тропі в Іст Чтегем,ЗДА

БОБРИ І ЗУБРИ

Наша батьківщина Україна — багата на різнородного звіря. Але тваринний світ України перейшов багато змін вже за останнє тисячоліття. Володимир Менозах у своєму „Почуенні дітям“ згадує, що в Чернігові „диких коней в'язав своїми руками в пута живих по 10 і 20, крім тих диких коней, що їх ловив є власними руками, ізячи по Росі. Тур дачі брав мене з конем на роги, один олень мене колод, а два лосі — один колов рогами, а другий топтав ногами. Кабан відірвав мені з пояса меч, медвіль вкисив мені підклад коло коліна, лютий звір (вовк) скочив мені на бедра і повалив зі мною коня“. Літосні козацької доби згадують про великі табуни сугаків, що свобідно бігали по безмежних степах України, чи про табуни найбільшого птаха Європи — дрохву.

Сьогодні — не знайдете вже на землях України ні тура, ні сугака, ні диких коней; тура вистрляла тому триста літ, сугак — що раніше заходив далеко за західні межі України — поступався поступнево на схід, і сьогодні він залишився вже за Волгою; останнього дикого коня — тарпана — вбито на Україні в 1870 рр. (в заповіднику „Асканія Нова — Чаплі“ лиш в останньому десятиріччі його реставровано). На просторах України, де почали розростатися людські оселі, а безмежні степи заорано й посяяно збіжжям — не стало вже місця для тварин — свідків князів чи козацької слави. Вимерли можуть й деякі інші тварини України, що було б великою втратою для краси українського краєвиду; зрозуміли це наші державні чинники відновленої української держави у 1918 рр. й окремим законом установили охорону вигибаючих тварин та заникаючих квітів чи рослин.

До таких вигибаючих тварин України належать: бібр, зубр, козуля, дровка, байбак, рідкі в Україні є вже лось, рись, дикий кіт (жібік), щоб тільки вчислити деякі із цікавіших.

Бібр — відома кожному із своїх інженерних здібностей тварина — пов'язаний із надводним життям, із озерами, ставищами чи повільно текучими невеликими річками, береги яких покриті багатого деревною рослинністю з івами, осиками, березами, тополами, відповідним ку-

щевим підситтям і водною рослинністю. Своїми гострими зубами зуміє він перегризти й дуже товсте дерево, коту й тонкі гадузки якого поїдає на місці, а пень дерева „пилить“ на дрібніші кусні й зуживає їх згодом на будову своїх „хат“.

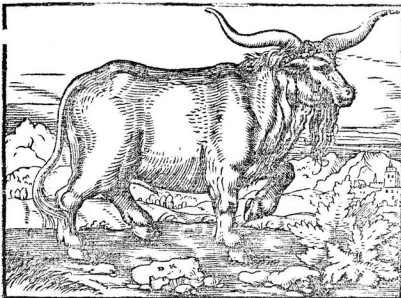
Бібр цінний своїм хутром, що стало й причиною того, що він вигинув. Було воно дуже цінне і своєю якістю широко відоме вже з княжих часів навіть в Іспанії, кудю заїжджали українські купці в тих давніх часах. За тих часів — бібр був доволі поширеною в Україні твариною; існували окремі „бобровища“ княжі, де відбувалися полювання. Досліді виявляють, що бібр доходив раніше до Чорного моря; назви багатьох місцевостей, як: Бібр Бобрівка, Бібрка, Бібрець — вказують на те, що колись існували там бобри. В міру витинання лісів і поселення людей — бібр рідшає й пересувається на північ, на Подіссє. Ще в 1860-их рр. був бібр в Західній Україні над річкую Вершицею чи в Бельзких болотах (коло Сокаля); але велика повіль і висушення болот спричинились до його вимертя в тих околицях. Ще з початком XIX ст. існував бібр в доволі позажній кількості на Подіссє, чи в право- й лівобережних

Бібр за працюю

допливах Дніпра та Прип'яті (Десна, Случ, Птичка, Горинь, Тетерев, Рось). Дві світові війни — сильно обнизили поголів'я бобрів; нині залишилися боброві заповідники на Подіссє, і в Чернігівській та Київській областях (Чорнобильський, Емільчанський і Радомишльський райони та коло м. Канева).

Подібна доля зустріла бобрів і в Західній Європі; поширені колись скрізь по надводних околицях — задержалися нині лиш у невеличкій кількості в кількох пунктах. Дещо більше їх зараз у Скандинавії, та

Зубр — гравюра із книжки С. Мюнстера „Космографія“, виданої в р. 1575.

Із збірки Б. Крапцева

НЕЗВИЧАЙНІ СКОТАРИ

північно - європейській і азійській подосі. Також і в Америці сильно їх витереблено; дещо більше задержалися вони в Канаді.

Король біловезької луші — зубр — діявся подібно долі, що й бобр. Колись перебігав свобідно крізь простори між Тракією й сусідніми околицями над Чорним морем через цілу середу Європу аж по Райн; у середніх віках знаходився ще зубри у східній Прусії та на Литві й Пидляшші; у літописх читаємо про полювання на зубра князя Гедиміша, чи Ягайла, що на воєнні походи приготовлював бочки соленого зубрового м'яса. В XIX ст. зубр живе дико в Біловезькій луші, де в 1815 р. було ще 300 зубрів; 1857 р. число їх маліє й перед Першою Світовою Війною є їх у Біловезі вже тільки 27 штук. Перша Світова Війна залишає нам декілька десятків голів, а після II світової війни — лиш декілька штук; їх взяли від дуже дбайливу охорону, на що він впоєні заслужив. Імпозантний своїми вимірами тіла (довжина до 3,5 м, висота — 1,80 м), з короткими рогами на голові — робить на перший погляд дуже грізне враження, але, по-правді, то важко йому оборонитися перед різними ворогами, а головню перед браконерами. Для свого існування вимагає великих лісових просторів і спокою. Живе стадами, живиться травою, мохом, листям дерев, гадузям тощо.

Дреж

Точність — це чемність королів. Скільки ж то людей викликають враження, наче вони все кудись поспішають і гаяють за якімись справами; одначе їм бракує методичности в праці, тому вони нічого не осягають.

МАРДЕН

Багато цікавого є в житті різних мурашок. Трапляються вони в будинках людей, живуть в землі, у трухлявих деревах, зводять великі мурашники по лісах.

Істинники цих маленьких комах дуже складні. Серед них є городники, що розводять насіння, є скотари, які розводять і доять „корів”.

Невисокий молодий куц жоржника. Верхні листочки її, наче попелом усіяні дрібненькими, сірватозеленими комахками — попелицею.

По стовбуру хутко підіймається чорна мурашка. Зараз, думаєте ви, вона почне розправлятися з попелицями, що суть соки з листя. Мурашка підповзла до крайньої попелиці. Зупинилась, легенько потерла її усиками. Від лоскоту комаха

виділила прозору краплину, її миттю схопила мурашка і подалась до сусідньої попелиці. На мурашиній фермі почалося доїння.

Мурашки-скотари дуже турбуються про своїх „корів”, будують їм приміщення, вибирають спеціальні рослинні пасовища і навіть пасуть попелиць.

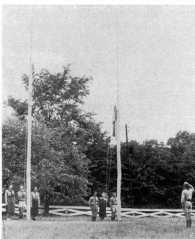
Довелось мені бачити ферму мурашок. На стеблі невеличкого куштика оселились попелиці. Мурашки швидко взяли споруджувати „хлів”. Навколо стебла зліпили земляну грубу висотою до 40 сантиметрів. Меж стеблом і трубою залишилась порожнина, де й сиділи попелиці.

Один спостерігач розповідає, як мурашки переносять своїх „корів” на нове пасовище. В його саду росло два молодих ясеневих деревця. На одному з них кожної весни з'являлись попелиці, які дуже виснажували дерево. Кілька разів мій знайомий знищував усіх попелиць, але згодом вони знову з'являлись.

Звідки ж вони брались?

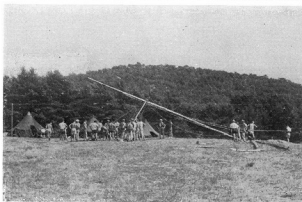
— Одного разу підходжу до ясеня, — розповідає садівник, — бачу, по стовбуру бігають мурашки. Придивився уважніше й дуже здивувався, коли помітив, що ті мурашки, які бігли вгору, несли попелиць й садували їх на нижніші листочки. Ввечері я знищив усю череду мурашиних „корів”. Але через день шестиниої скотари принесли нових попелиць на ясен; мурашник був недалеко від деревця. А другий ясен, чистий від попелиць, ріс на другому кінці саду, тому мурашки і не приносили сюди своїх „корів”.

В. Пархоменко
(„Україна”)

Підняття прапорів на Пластовій Оселі в Іст Четрем

Фото: В. Гришин

Учасники юнацького табору на Вовчій Тропі (Іст Четрем) піднімають машт

Спортивні змагання юначок на Пластовій Оселі в Іст Четрем

Фото: В. Гришин

НА ЗУСТРІЧ ГУРАГАНАМ

МАНДРІВНИЙ ТАБОР РОВЕРАМИ КОДЛА „БЕРКУТ” Л. 4.

Коли гурагани гуляли по ЗДА, на зустріч їм вирушило на роверах чотирьох Лісових Чортів з кодла „Беркут” (три Чорти й одно Потерча) шукати пригод.

Ми вибралися з Нью Йорку 15 серпня о год. 5.30 рано з-під пластової домівки. Відмовили молитву та відспівали „Гей-Гу, Гей-Га”, „відкрили” наш мандрівний табір, сіли на ровери і вирушили в незна-не.

Грошей у наших кишенях багато не було, але за те мали багато батьківського благословення.

З собою забрали ми тільки найкоченніші речі: один коць, пл. однострій, довгі штани, теплий светер, вітрівка, 2 пари скарпеток, спідна білизна, запасові черевички, дощовик або цельта, прийоори до миття, шиття, ну й до голєння (хоч наші „бос” замість жикеток возив з собою радирку). Кожний з нас мав усе те у двох військових торбах, прикріплених до багажника.

Траса нашої прогульки була: Нью Йорк — пл. оселя (КСЕНЯ), пл. оселя — „Союзівка” (ЛЯЛЯ), „Союзівка” — оселя СУМ (ОРИЩКА), „СУМ” — оселя оо. Василія-Нерровєсбург (РОМА), Нерровєсбург — Нью Йорк (ЛЮБА).

Час прогульки встановили на два тижні. Також вирішили ми що денно будемо робити 40 миль. Того ми не дєструмували, бо не завжди дорога була така, щоб можна тїх 40 миль зробити. Не раз, як була краща дорога, то ми переїздили понад 60 миль.

Їхали ми гусаком. Перший їхав

Курка (Аліськевич - Кодловий). До його ровера була прикріплена мандрівна короковка кодла. Другий їхав Йорцьо Замбі Мек Зук (Захарченко інтендант). За ним їхав Базиль (Тєршаковець). Останнім їхав Пєс (Пясецький) — навігатор зі всіми мапами і „спідометром”.

Їхали ми гусаком Першого дня переїхали ми 47 миль. На обїдову перерву задержали

„Ми” в дорозі

лись над Гадсон Рївер. Обїдова перерва майже завжди тривала в нас около чотири години. По обїді рушили далі і доїхали до Букенан в Нью Йорку. Там заночували у шатра, що їх возили з собою.

На другий день вирушили в дорозу дєсь около 10-ої години і заїхали до Рєд Гуку пізно під вечір. По дорозі купались у ріці на фар-

мі одного мільйонера. Були ми дуже потомлені і зїли смачну вечерю, яку Йорцьо зварив з продуктів закуплєних в Рєд Гуку.

На третій день їли снідання в рєсторані. Був гарячий день і ми дуже прїли. Їхали ми тільки в коротких штаних й без сорочок. Дорога з Рєд Гуку на пластову осєлю була дуже тяжка. Гористий терєн змушував нас провадити ровери через хребти гїр. Того дня ми зробили 39 миль і заїхали на пластову осєлю в Іст Чєтгем.

Розбили шатра в лїсі й пішли купатися тє їсти. Увечері відїдали ми ватру сєстрїчок новоцього табору. При ватрі заспївали кілька пїсєнь.

На другий день через наше довге спання спїзїлиєся ми на снідання. Хотїли робити ми цього вечора свою ватру, але сильний дощ знівечив наші пляни.

В п'ятницю було свято і ми вислухали Служби Божї, яку правив сєнїор сєнїорїв Отєць Крилошанин Юстин Гїрняк.

По обїді рушили ми на „Союзівку”. Коло мїста Гадсон зловив нас репортєр з радїової станції і списав з нами цїнай „протокол”. Казав, що згадає про нас в радїо цього вечора. В той день проїхали ми 37,5 миль.

На другий день переїхали пасмо гїр Кєтєкїл, околиця яких була спустошена гураганом Дїєнєв. Гірські дорози, полєревертанї домї, повириванї мости — свїдчили про силу гурагану.

Около четвєртї години заїхали на осєлю Українського Нарєдного Союзу. Цього дня проїхали 40 миль. Під час нашого постою на Сєюзївцї зайняєся нами пл. сєн. д-р Я. Па-

...з трудом і невдоволенням покидали ми свої теплі постелі і виходили на руханку...

...в другім тижні таборування ми здобули найвищий вершок в горах Адрїондєк — Марсі...

ОДИН ДЕНЬ НА 8. СВИТОВОМУ ДЖЕМБОРЕ

дох. Відпочивши та попоївши, ми „вичистилися” і в парадних одностроях помаршували на забаву, яка відбувається там дуже часто.

Другого дня приїхали на Союзівку пластуки з табору Іст Четтем. Вони влаштували свій виступ з піснями і показом пластових вмілостей. У вечір відпровадили ми з парадною пластунок до автобусів.

Як зійшов місяць і засяли зорі, то всі як один засіли коло столів і взялися до писання листів. Один писав до „мами”, другий до „теті”, третій до „сестри”, а четвертий до „внучки” (хоча ніхто з нас ні сестри ні внучки не має, то усі знають до кого ці романтичні рядки кожний клав на папір).

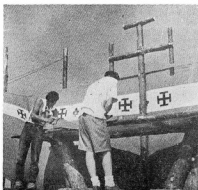
В понеділок рушили ми на оселю СУМ, яка віддалена на 10,4 миль від УНС. Там гостив нас управитель оселі мгр. Лев Кокодінський. По зимній купелі з’їли смачний обід. По обіді купались, грали відбиванку й увечері брали участь в знятті прапору і молитві Сумівського табору.

На другий день рушили ми на оселю в Нерросбург, віддалену на 52 милі від СУМА. Дорога була важка і за цілий день провадили ровери около 15 миль під гору. По дорозі треба було два рази переводити ровери через воду, бо ґрунт повиривав мости. На оселю заїхали о год. 7.30 вечора. З’ївши вечерю в батьків Базилька, які були там на вакаціях, заночували в старій столді. Посунали зараз, як побіти. На оселі сиділи ми п’ять днів. Три дні заслуженого відпочинку перевели ми на спанні, купанні в озері, грі у відбиванку, та ходженні до кіна, яке віддалене від оселі на дві і пів милі. Вечорами в нас відбувалася суперечка на різні теми: з Юрчином сварились ми тому, що він навіть коли їхав під гору, то гаївмывав, а з Псом тому, що нас зі задку підганяв. Такі суперечки кінчались здебільша добре і ми лягали спати, вилудувавши на дискусію всю свою енергію.

В суботу зробили ми лісово-чортівську ватру для цілої оселі. Ватра нам вдалася, так, що мешканці оселі напевно будуть її ще довго пам’ятати.

В понеділок „звинували” ми наш табір і вирушили в дорогу до Нью Йорку. По дорозі вступили на оселю Робінґтонського Союзу. Дорога з Нерросбургу була дуже мальовнича, але трудна. Іхали ми попри ріки, водопади, серпентинами і через найвищу гору в стеїті Нью Джерзі (Гай Пойнт), яка далась нам добре

Вїхали ми в двох із Ньюґейвену та двох із Нью Йорку з Пластової Оселі в Іст Четтем в середу, 17 серпня, о 7-ій годині вечора — так, щоб приїхати на місце Джемборе — Наєгра ді Лейк — ще перед його офіційним відкриттям. Іхали десь до 2-ої години рано, а тоді рішили

Канадійські скавти (з Монреалю) будуть шпалити під час минулорічного VIII-ого Світового Скавтського Джемборе

Із „World Scouting”

розтаборитись з боку дороги та трохи поспати. Були ми всі дуже потомдені тому, що в останню ніч перед від’їздом ми зробили напад на булаву табору юначок і тому пішли спати аж в 4-ій годині рано (напад розуміється вповні вдвася). Спало тільки трьох, а четвертий сидів на дворі і тримав стійку. Сійка була не тому, що ми боялись,

в знаки. Того дня переїхали ми 60 миль. Тому, що була пізня ніч कुдали нас комарі т. зв. „Джерзі москітос”.

На другий день по обіді були ми під пластовою домішкою в Нью Йорку. Мандрівку закінчали молитвою і пластовим гімном.

За весь час переїхали ми понад 450 миль. Сама рута дороги була 401,1 миль. Жадних випадків ми не мали, хіба що тріс ланцюх, она і Базиль поломав аж три багажники. З табору „Закрут” вернулись ми повні здоров’я, гарту, й охоти до дальших подібних мандрівок.

Під час вакацій 1956 року кодо „Беркут” пляне перевести табір на роверах до старшого юначтва й охочих старших плястунів.

Гей-Гу, Гей-Га!

щоб нас хтось „не вкрав” (як напевно пластуки собі думають), але на те, щоб ми не заспали. Так, міжючи стійку кожної години, ми встали о 6-ій годині рано, поїсидали, і рушили в дорогу. Коло 12-ої години в полудне переїхали границю ЗДА і Канади, і коло 1-ої години вже були на місці.

Офіційне відкриття Восьмого Світового Джемборе відбулося о 2.30 години після обіду. Після промов дефілювали всі „офіційно присутні” скавти, а дефіляду відбирало багато достойних гостей, включно з генерал-губернатором Канади, Вінґентом Мессей, та панєю Бейден Пауелл, дружиною основника скавтінуґу.

Ціле Джемборе було поділене на десять підтаборів з повною командою в кожному підтаборі. В ньому брало участь приблизно 11.000 скавтів з 66 держав, та около 50 тисяч гостей (тільки в день відкриття). Це була така маса народу, що так тяжко стрінути когось спеціально, хіба припадково. Так припадково нам понащастило зустріти, годину перед від’їздом, групу німецьких скавтів, з якими ми завели цікаву розмову.

На офіційним відкритті зустріли ми українських пластуників з Рочестер та з Клівленду, а в неділю мали приїхати автобусом пластуни з Торонто. Стринули ми також групу литовських та польських скавтів і скавток, які були в своїх одностроях.

Після розмови з німецькими скавтами, около 11-ої години у вечорі, вирушили ми в поворотну дорогу до Іст Четтем. Іхали цілу ніч без перерви, так що в 8-ій годині рано вже були на Пластовій Оселі. Над нами відстали ми поетичне надхнення і зложили пісню про українських пластуників, що вертаються з Світового Джемборе.

На загал Джемборе виглядало дуже гарно, однак ми уявляли собі, що воно буде більш величаве. Зияувало нас головне те, що не було на відкритті загальної ватри ані, як мені відомо, така ватра не була заплянована на закриття зустрічі.

Будо нам дуже прикро, що ми, українські пластуни, не змогли брати в Джемборі офіційної участі, і то в своїх одностроях. Але що ж — українці не мають ще своєї держави й Український Пласт не має ще міжнародного визнання. Треба сподіватися, що це зміниться.

Базиль, Л. Ч.

ст. пл. Нестор Шуст

Дорога Подруго!

День 6 листопада став для мене незабутньою датою. В цей день сповнилася мій пластові мрії, того ж дня я складала пластове приречення та стала учасницею в пластовій родині.

Будучи ще на таборі „На квіських горах“ в Іст Четтем, я здала більшість точок іспиту, але всіх такти не встигла здати, бо я й не була добре підготована. Отже коли я вернулася з табору, я вийшла до науки. Вивчила історію України (княжа доба), опанувала азбуку Морзе, історію Пласту та пластовий обіт на пам'ять, бо я дуже хотіла на другий рік бути в таборі, як учасниця.

...Ви запросили мене до Трентону на 6 листопада, тут саме в листопадову річницю відбулося наше пластове свято. Урочиста Служба Божа, опися ланкада за погляди борців за волю України, а потім на площі біля церкви відбувся пластовий аель. Ми пластуни виступили в ряді склали приречення на вірність Богові і Батьківщині. На закінчення того свята ми всі заспівали „Ще не вмерла Україна“...

Арета Маліновська
Салісбурі-Мериленд

Дорога Аретко!

Дякую за гарного листа. Хто вмів глибоко переживати, той вмів і вірити і любити.

... Я належу до гуртка „Чайки“ в Нью Йорку, з яким листуюсь. Вчуся та складаю гроші до банку, за них думаю їхати до пластового табору в Іст Четтем, де хочу скласти першу пластову пробу та стати учасницею

Христя Бішко, Бродалбін, Н. П.

Дорога Христю!

Це добре, що Ти держиш зв'язок зі своїм гуртком, а ще краще що Ти вже тепер приготуєшся до Першо. пластової проби і до табору. Працюй так далі, і напевно будеш учасницею.

Цього року перейшла я вже до „гайску“. При власні треба було вибрати групу предметів, то я ринувалася на „кедзжкорс“. Тепер маю багато зайвяти і дуже мало часу залишається мені на все інше. На лекції ти на фортеп'яні ходжу тільки раз у тиждень.

... Після праці постарайся виконати так, як минулого року, постарайся також приготувати власноручно три сівани на Свят-Вечір...

Магдалина Остан'юк, Посіпси, Н. П.

Магдалинко!

Дякую Тобі за листа та радію, що Ти працюєш так неподегдно над собою.

...Листопадові роковини відзначили ми дома, прочитали статтю, розказали обі, що

ПОСВЯЧЕННЯ ПРАПОРУ 7-го КУРЕНЯ УПЮ ІМ. КН. СВЯТОСЛАВА ЗАВОЙОВНИКА

27-го лютого ц. р. 7-ий Курень УПЮ ім. Кн. Святослава Завойовника у Вінніпегу посвятив свій куриний прапор в рамках врочистої зустрічі з громадством і з б. Українськими Січовими Стрільцями. При тій нагоді юнаки відновили ще в 1949 р. прийняте зобов'язання плекати світлі традиції УСС і стати переміжками їхньої боротьби за Українську Державність. Представники Станції Братства УСС в Вінніпегу в доказ довіри до зложеного юнаками приречення прикрасили їх прапор окремою стрічкою з відзнакою УСС. Пл. сен. о. Л. Шевчук, що посвячував прапор, як і головні хресні батьки: голова Станції Братства УСС, голова місцевого Пласприуту та Станційний у своїх зверненнях до юнаків підкреслювали вагу прапору, як живого символу Пластової Ідеї та дороговказу пластових змагав і взнали юнаків зберегти прапор чистим і несплямленим та віддати його колись Вілній Батьківщині.

По посвяченні прапору забавляли юнаки

Прапор 2-го Куреня УПЮ-ок ім. Лесі Українки в Нью Йорку

знаємо про 1. листопада і співали „Червону Калину“.

Ми вистали до Мюнхену на адресу ст. пр. Орсі Гарасовської 25-фун. різдвяний дарунок з речами для дівчаток, написали листа до них та передали 2 дол. з нашої дрібної щадливості на їхні потреби...

Влодзя та Ірина Гнатюк,
Савт Бенд, Індіана

Влодзя та Ірино! Робіть завжди добре діло, а будете добримі пластуками.

... У нас, в Омага занувалася Пластова Група в липні цього року і я вже більше не є самітницею... Дуже дякую за Вашу дотеперішню опіку та поміч для мене.

Марія Чехут, Омага, Огайо

Дорога Марійко! Цілим серцем радію, що Ти вже маєш пластове середовище на місці. Бажаю Тобі якнайкращих успіхів у пластуванні.

„Конвалійка“ і „Блаватки“ під час пластової Різдяної Ярмарки в Лорейні 1956, прїхід з якої призначено на влаштування пластових таборів у Німеччині

при чайку численно зібраних гостей вдало дбраною і гарно переведеною програмою. З нагоди свого свята влаштували теж юнаки виставку своїх праць і збірок. Свято пройшло добре й лишило в батьків пл. молоді й у старшого громадянства приємне враження і признання для дотеперішньої праці юнаків.

ПЛАСТОВА ЯЛИНКА В ЛОРЕЙНІ 1956 р.

В святочному настрої зібранася ми біля пластової ялинки, прибраної гуртком „Блаватки“. Біля неї ясла, а в двох рядах стоять українські пластуни. Цього року настрій був особливий, бо нас вже збиралося більше.

Наша пластова станція існує вже третій рік і нема вже майже дітей, щоб не належали до нас. Всі радо горнутьсся, з чого ми дуже вдоволені.

В святочному настрою очісували ми наказу струнку. Запазлили традиційну свічку, яка горіла в один і той сам час усією, де тільки є згуртовані українські пластуни, та заспівали нашу прегарну коляду „Бог предічний“. Потім була гутрілка „Про свят-вечіри значаї в Україні“, яку виголосила юначка Мотря.

Новачки і новачки, віддеклямували кілька різдвяних віршів. Відіграно на акордіоні колядки, а рої „Конвалійка“ і „Лисички“ відіграні вертеп.

На прїкрий чекала нас велика несподіванка. Під ялинку ми дістали українські книжки. Велику несподіванку яробили нам наші подруги з Клівленду, які прїїхали до нас на не скромне свято.

Треба згадати, що цього ж дня рано відбувся пластовий ярмарок, влаштований членами Групи.

„Конвалійка“ і „Блаватки“ зробили яльочки і вишнічки. „Лисички“ прибрали малі ялинки і зробили хатки для пташок. „Леві“ яробили вертеп, малювали портрети і було багато ще інших річей.

всіх нас вели громадяни радо розкурили і просили, щоб на другий рік ще більше всього зробити.

Мотря Мацілінська
юначка

ПЛАСТУНИ ВІДЗНАЧАЮТЬ ЮВІЛЕЙ 45-ЛІТНЬОЇ ПРАЦІ ДЛЯ ПЛАСТУ

Пластова Станція в Вінніпегу разом з 4-тою Станцією б. Українських Вояків влаштували в неділю 4-го березня ц. р. товариську зустріч для відзначення 45-літньої пластової праці заслуженої сеніорки Дарії Навроцької та громадської праці її чоловіка сотника Осипа Навроцького, при тому теж 40-ліття їхнього подружнього життя. Шановну Ювілятку вітали письмовими привітання Начальний Пластун, друзі з І. Кур, УПС ім. О. Тисовського, Крайовий Реферат УПС Канади та багато пл. друзів. Огляд пластової праці пл. сен. Д. Навроцької подав Станційний пл. сен. Р. Сенчук, підкреслюючи передусім її вклад в поширенні й реалізованні ідеї українського тіловиховання, її віддану працю для видавництва „М. Ж.” в довоєнних роках у Львові та розбудови літніх таборів пластунок на Соколі, всієї її неструдженої праці в Станції в Вінніпегу.

У вияві любові й вдячності для Досвятої Ювілятки пластуни зложили їй гарні китичі цвітів, а пластуни пам'яток громади-пляхати. Сотника О. Навроцького вітали його колишні друзі зброї.

Це свято, для якого ініціативу вивинив передусім місцевий Осередок Праці УПС, пройшло в дружній і ширій пластовій атмосфері.

Каліф

З НОВИХ ВИДАНЬ

ЦІЛІЯХ ВЕЛЕТНЯ. Ілюстрована біографічна розповідь про Тараса Шевченка. Переказала Наталя Лівницька-Холодна. Виданнство Михайла Борецького, Нью Йорк 1955. Вел. 8". Стор. 143.

В книжці багато ілюстрованої оригінальними малюнками Тараса Шевченка і малюнками, зв'язаними з його життям, подана цікава розповідь про те, як виростав і жив великий український поет, як він творив, як казався солдатом на заслання і як він помер. Кожен юнак і юначка повинні прочитати цю незвичайно цікаву книжку.

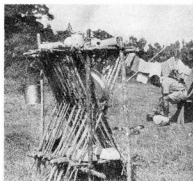
Ліси Храплива: ІСКРИ. Збірка поезій. Пластова Бібліотека ч. 2. Клівленд, Ог. 1955. 16". стор. 32. Обкладинку і заставки виконала ст. пл. Ніна Мудрик-Мрніч.

Це перша друкована збірка відомої пластової поетеси і письменниці Лесі Храпливої, довголітньої співробітниці „Молодого Життя” (це з часу, як воно виходило в Німеччині) та головної редакторки журналу пластового новачства „Готуєсь”. В книжечці, присвяченій пам'яті Батька, сл. п. інж. Євгена Храпливого, авторка дає в'язанку пластових поезій і пісень, пронизаних чаром пластових ватер і огнівок і сповнених любов'ю України. Книжечка повинна знайтись в руках кожного пластуна і пластуниці.

ПЛАСТОВИЙ ВІСНИК. Офіційний бюлетень Крайового Пластового Проводу в Канаді. Число 1/30/, Торонто 1. січня 1955 р.

Всі загадки тут книжки можна набувати у Пластовій Крамниці „МОЛОДЕ ЖИТТЯ”, 140 2-а Евню, Нью Йорк, 3, Н. П.

ІЗ СКАВТСЬКОЇ ВІНАХДЛИВОСТІ

„Кухонна шафа” в таборі негритянських скавтів в Африці

Із „World Scouting”

Шатро французьких скавтів збудоване „на повітрі” між деревами...

Із „World Scouting”

ПЛАСТУНИ!

Заходом пластової господарської централі зареєстрованої Корпорації „Молоде Життя”

відкрито в Нью Йорку при 140 2-ій Евню

П Л А С Т О В У К Р А М Н И Ц Ю

у якій можете набувати все, що Вам потрібне з пластового і спортивного вряду, шкільного приладдя, пластових та інших видань, білля, панчіх, скарпюток тощо.

Товар добрий.

Ціни приступні — нижчі як в інших крамницях.

В Крамниці можна набувати вже пластовий однострій та його частини, як теж пластові відзнаки.

Пластова Крамниця полагоджує замовлення з інших місцевостей у ЗДА і Канаді поштою.

Кожен пластун і пластунка, кожен новак і новачка купують у своїй Пластовій Крамниці!

ПЛАСТУНКИ!